

30 APRIL

ՄԷՃՄՈՒՄԻ ԱՆՊԱՐ

30 APRIL

DIRECTION DU JOURNAL

MEDJMOUA-I-AHBAR

65, Grand'ruo de Péra, Taxis, 65

ԱՊՐԷԼ ԴԻՍԿՈՒՄԱՐԸ

Խաղաղության իշխան
Խաղաղության իշխան
Մեծալիքի Երեմիայի իշխան

Մեծալիքի	60	35
Խաղաղության իշխան	85	45
Խաղաղության իշխան	20	10

ՉԱՐՇԵՆՊԵՆ ԴԻՍԿՈՒՄԱՐԸ

ԿԻՆԵՄԱՏՈՐ ԵՎ ՕԼԻՄՊԻՔ

Խաղաղության իշխան

مجموعة اخبار

بكاوغلى تقیم جاده سی و سومو

ԵՐԿՈՒ ԽՕՍԻ

'ՔԱՆԻՍԸ ԴԻՏՈՂՈՒԹԵԱՆՑ' ՄԱՍԻՆ

Դ.

Մեր մէջ սովորութիւն եղած է տխուր և տխրեցողիչ խօսքեր ըսել ու լսել շարունակ։ Փոքրերը կը գանգաւորին մեծերու դէմ, մեծերն ալ փոքրերուն դէմ, աշխարհականը կը արտոնէ կղերին դէմ, կղերն ալ աշխարհականին դէմ։ Երեկ մեր դպրոցներէն դժգոհ էինք, այսօր մեր թեմերէն, վաղը ժողովներէ և ժողովականներէն, մեր այցելութեանց մէջ, մեր տեսակցութեանց մէջ, փողոցը իրարու հանդիպած ժամանակ, շողեւանին ու հանրակառքին մէջ, տուններու և գրասենեակներու մէջ՝ մէկ յանդիմանք մը միայն ունենք... և ասոր առաւել կամ նուազ վառիւնքները... ամեն ժամ, ամենուն դէմ և յամենայնի դժգոհութիւն և դանդաղ, արտոնել և ամբաստանութիւն, Հակառակ պարագաներ — եթէ երբեք լինին — իբրեւ բացառութիւն կը ներկայանան, և կը յիշէք թէ ամեն բացառութիւն ընդհանուր օրէնքը կը հաստատէ։

Գիտեմ թէ արտաբերուած պատճառներ ունենք յանդիմանքի վարդապետին։ Բայց չունենք արդեօք նաեւ օւրախութեան պատճառներ, չկան փուշերուն քով ծաղիկներ, եղիճին ու գաղձին քով խնկարայր մարգեր և պտղաւոր անուշահոտ ծառատաններ։ Ինչո՞ւ տեսնել եթէ ամպերը սեւ որք կ'օգտեն մեր ընդ մեր ծածկել կապոյտ երկնից, և չտեսնել բնաւ արեւն ու լուսին և աստղերը բոցանշող որ կը շրջին գեղապար ու կը ժպտին հեշտադէմ մեր գլխուն վերեւ։ Ազգերու կեանքն ալ չնմանիր բնութեան կեանքին, ուր ոչ միշտ արտառուք, ուր ստուեր և լոյս, ցուրտ և տոթ, աւել և թմբի կը յաջորդեն միմեանց սխալի դաշնաւորութեամբ, նորագոյն նորակերտ յորինումքը, գեղուն ու անգեղուն բնութեամբութեամբ։

Հոգեբանական տեսակէտով ալ մեծապէս դատապարտելի է վարուելու այդ կերպը, վասն զի տրտմութիւն և մեղամաղձութիւն կը ծինի վատութիւն, և վեհատութիւնն ալ՝ հեղձութիւն, լքումն և նոյն իսկ յուսահատութիւն։ Անհատ մը, ինչպէս և հասարակութիւն մը, յառաջ երթալու, ինքզինքը զարգացնելու, նախաձեռնութեան օգուտը զործելու համար, կը կարծի խանգի և եռանդեան։ Միշտ չունեցածին ետեւէն հառաչել և ունեցածին անգոհնել՝ յարմարագոյն միջոցն է ապրելու լինելու։ Եւ երբ խնդիրն իրերու վրայ չէ՝ միայն, ալ և անձերու, ապրելու շնորհիւն կը միանայ նաեւ յոյսին աշխարհութեան, վասն զի ո՞վ որ քիչ թէ շատ իւր պարտքը կը կատարէ, և եւս քան զեւս լաւագոյն կատարելու կը ջանայ՝ արժանի չէ յարասեւ եպերանքի ու անվերջ յանդիմանութեանց։ Այս մասին մեծերէն ունենք ի մասնաւորի պատմաստանաւ են, վասն զի հեռի հակադրելէ պարսպաւոր այդ յոյս սովորութեան դէմ, ընդհակառակ իրենք եղած են շարունակ մեր քաղ անոր ասոր ճակտին, — ամեն

նէն մաքուրներն ալ չնայելով և զուգի աւելի յամառօրէն անոնց դէմ յարձակելով —, իրենց ստորադաս պաշտօնէից մեծամեծ ձերբերն անտեսած են և փոքրիկ թերութիւնները՝ հանապազօրեայ նիւթ ընտրած են իրենց խնամանց և աղարատմաներուն։ Գիտենք թէ Ազգերան մը այսպէս չէր ընէր, ինք որ դերազանցօրէն արժանիք ունէր՝ արժանիք կը տեսնէր շատերուն վրայ, և միշտ գովեստ մը, անոյ ճառ մը կար իւր բերնին մէջ, որ իւր հոգեւոր գեղեցկութիւնը կը ցոլացնէր։ Մեր թաղըրանուագ բանաստեղծ մ'էր կամ բաղմանման գիտնական մը, մեր ձեռքից բնագոյն մը, քաջարուեստ հրապարակագիր մը, մեր ժողովրդի անձնուրաց հովիւ մը կամ լեզուագէտ իմաստաստ պարսկագիր մը, մեր ժողովրդի անձնուրաց հովիւ մը կամ լեզուագէտ իմաստաստ պարսկագիր մը, որ փոխ առ փոխ կուգային — շատ անգամ ի հեռուստ — արժանանալ իւր բեղմնաւոր զորուստեաց և հայրապետական շնորհասփիւռ քաջալեւութեանց։

... Զիտ'դ և իցէ, եթէ այս մասին արմատացեալ ունակութիւններ չենք կրնար փոխել, ըզձալի է լիովին որ գէթ նորերը և նոր գործերն ջանան զերծ լինել այս տգեղ թերութենէն, և ամենքն ալ մէյմէկ Երեմիային լիւրբին մեր գլխուն անվերջ արցունքներ թափելու և նորանոր աղէտքներ գուշակելու համար։ Այս տեսութեամբ Պ. Հայ-Կարողիկէն մէկէ աւելի սողեր պիտի կրնար յապաւել օգտակարապէս կամ գէթ բարեփոխել. իւր ամբողջ յոգեւածը տիրութիւն և մեղամաղձութիւն կը բուրէ, և կարծես ըսել կ'ուզէ անձուկ և տոնմային շրջանակի մը մէջ ինչ որ կը յայտարարէր Պայրըն աւելի ընդարձակ և ոչ նուազ եպերելի յոռետեսութեամբ մը։

Oh! talk not to me a name great in story! ("») քնաւ հրաճիր մեծ և գովելի ձերբեր տեսնել անոնց վրայ որք այսօր օրինակելի աշխուժիւ կը վարեն մեր հանրային գործերը, և որք ի բարեգումն մեր ներկայիս ու ապագային կը զոհն իրենց հանգիստն ու հանգիստը։ Յայտնապէս անբարեւուած չէ՝ միթէ հետեւեալ տղերուն մէջ։ Այն սակաւաբիւ անձինք որ վերոյիշեալ յատկութիւնները (անկախ, արդար, ուղղամիտ, անձուկ և խղճի տէր) կը կրնն, այսօր չեն ուզեր մասնակցիլ ազգ. ժողովներու, զգուած ազգ. դարձուածներէ և զձեռն անձնական շահերու համար ծագած սին խնդիրներէ։ Աւաղիկ ամբաստանութիւններ որք մեծապէս անպատշաճ լիւրբին լինէին մեր ժողովներուն, եթէ ճշմարտութեան նշող մը ունենային, բարեխախտարար այնչափ սրելու և անխիմ են որչափ հնար է երեւակայել։ Բայց եթէ չեն կրնար վնասել ներկայ ժողովներուն և ժողովականաց, անշուշտ ո՞չ միջակ կերպիւ կը վնասեն զրդին, որոյ վրայ սնեղեղաբոյրէն ցոյց կուտան անկողմնակալութեան և երախտագիտութեան ողբալի պակաս մը։

Այնքան հանրագոյտ, կարեւոր և կենսական խնդիրներու մէջէն քանի՞ կրնաք հաշուել զգուցեցողիք, գնուած անձնական օգուտն ու խնդիրները։ Ինչ որ առ հասարակ

(*) Պատմութեան մէջ մեծ անունի մը վրայ մի՞ խօսիք ինձ։

րակ կը փայլի, կը տիրէ հոն՝ բարոյ մէջը, հանրութեան օգտի եռանդը չէ՝ միթէ։ Ո՞րչափ ատելութիւն, կիրք կամ նախապաշարում պէտք է ունենայ մարդ իւր մէջ՝ չկարենալ տեսնելու կամ չուզել խոստովանելու համար այնչափ պայծառ իրողութիւն մը։ Չեմ համարձակիր յատուկ անուններ յիշել, վասն զի պիտի ստեղծէի — արգար լինելու համար — բաց ի Ձեռններէ՝ զերթէ ամենուն անունն ալ արձանագրել հոս մեծաւ գովեստի և խորին յարգութեամբ։ Անկախ, արդար, ուղղամիտ, անձուկ և խղճի տէր մարդիկ չէին միթէ անոնք որք այնչափ ազնուօրէն պաշտպանեցին՝ մեր վարչական և երեսփոխանական ժողովներուն մէջ՝ Ազգին և եկեղեցւոյ իրաւունքներն, որք արիւնքէս մասնաւոր ըրին հանրութեան վնասարար արարքները, որք զեղծութեանքը գէթ բողոքեցին վեհաշունչ անկեղծութեամբ, ապագայ խոչընդոտներ նուազեցնելու համար խորհեցան ձեռք առնել այժմէն հաստատուն միջոցներ, որք տիւ և գիշեր աշխատեցան, յօգնեցան, — և ոմանք հիւանդացան անգամ —, և դեռ անդիմադրելի եռանդեամբ կը տքնին նորագոյն և չարագոյն դժուարութեան մը հանգէպ, պատրաստ ամեն զոհողութեանց և ամեն տառապանքներու։ Եթէ ասոնք անկախ, արդար, ուղղամիտ, անձուկ և խղճի տէր մարդիկ չեն ըստ մեծի մասին, ժուր պէտք է փնտռել ուրիշն այդ ձերբերով օժտուած անհատները... Եւ անոնք մէջ թէ հրատարակելու չեն ըսէք թէ ասոնք դեռ ձեր բարձր իտէալը չեն գոհացներ, ցոյց տուէք ուրիշն այն սակաւաբիւները, որոնք ձեր դժուարահաճ քիմքին հաճոյանալու հազուադէպ պատիւը կը վայելեն, և որոնք կ'երեւի թէ իրօք հասարակ մասնակցութեանքն են որք չեն զիջանիր «մասնակցիլ մեր ազգ. ժողովներուն» Ո՞վ հետաքրքիր չէ ինձ հետ ճանչնալու այս նորանշան կիսատուածները, և դուք չէ՛ղելով զանոնք ներկայացնել ժող. գուցէ երեւք մեզ ըսէք թէ մեզ նման ողբերկի արարածներ այնչափ անարժան են զանոնք ճանչնալու որչափ իրերու ժողովական ունենալու։ Անշուշտ այլեւս ասոր ըսելիք չկար։ Ահա պանծալի յոյժանակ մը ձեզ համար։

Միայն թէ ներքեւ՝ որ փոքրիկ միփորձութիւնս խոստովանիմ ձեզ — Չեմ գիտեր թէ ձեր սակաւաբիւ ի՞նչպիսի անձերէ կը բաղկանան, բայց ես կը ճանչնամ անձինք, որոնք այսօր չեն մասնակցիլ մեր ժողովներուն, և որոք հեռացումն մեր հանրային գործերէ՝ անփութիւ բարիք մ'է հանրութեան, վասն զի իրենց ծայրայեղութեամբ, անորոշ սկզբունքներով և հակասական ընթացքով՝ աւելի ընդունակ էին միտքերը պղտորելու և չփոխելու քան լուսաւորելու և բանաւորապէս աւաջնորդելու։ Հետեւեալս ուր որ դուք կորուստ կը նշմարէք, ես ճշմարիտ և իրական առաւելութիւն մը կը գտնեմ։ Կային նաեւ ոմանք որք երբեք քրիստոնեայ ժողովուրդի մը հոգեբանութիւնն ըմբռնած չէին, և նոյն իսկ սա տարրական ողջմտութիւնն ալ չունէին խորհելու թէ երբ անհատ մը Հասարակութիւն մը կը ներկայացնէ, անոր ջուշով ընտրուած է, իրաւունքը չունի ախոյեան կանգնելու ան-

հեթեթ և աւերիչ գաղափարներու, որոնք արամազածապէս կը հակադրեն զինքն ընտրող ժողովրդին զգացմանց և համոզումներուն։ Ասոնք չէին խորհիւ վերջապէս թէ Սազըղ-ազաճի ժողովարանն «աղանդաւորներու բոյն մը կամ անիշխանականներու ժամադրաւոր» մը չէ՝ ալ անխաղախ Կարողիկէներու և անկեղծ Հապեռու պատկառելի պաշտօնարան մը։ Այսպիսիք եթէ իրենք են որ հրաժարած են, իրօք շնորհակալութեան արժանի են, իսկ եթէ ժողովուրդն է որ իւր ջուշէն զլացած է արդարապէս, պատիւ և շնորհաւորութիւն իրեն։ Մաղթենք որ յաջորդ ընտրութեանց նաեւ՝ միւսոյն ուղղամտութեանն չչեղի բնաւ։

Ամբողջ Կաթուղիկէ Հայութիւնը պիտի ձայնակցի ինձ անշուշտ, երբ ըսեմ թէ 1910ի երեսփ. ժողովի իւր լուսամտի կրօնասիրութեամբ և հեռատես ազգասիրութեամբ՝ արժանի եղած է հանուրց երախտագիտութեան, և եթէ անվանը արիւնքներ մարտնչելով և իւր անվերջ բողոքը լսելի ընելով վեղոյի հակասանմանադրական, հակազգային և ազատական բռնաւորութեան դէմ, յաջողի՝ համարալի գործակցութեամբ Ս. Սինդիկատայ միջ առաւաճողները Հայրապետ մը, զարգարեալ իւր բարձր կույման ձերբերով և առաջնութեամբ, այն ատեն մեր երախտագիտութիւնը չափ չպիտի ունենայ այլեւս, և Հայ տարեգրութեանց մէջ անմահ անուն պիտի թողուն հոգեշնորհ Սինդիկատայ և խոհմազարդ երեսփոխանք։

ՀԵՐՄԱՆ ԳԼԱՎԵՐ

2 Ապրիլ 1910

ՄԵՌԱՒ. ԱՂՕԹԻ ԸՐԷՔ

Իրեց Alphonse DAUDET

Երկուշաբթի օր մըն էր, Յուլիս ամսոյ մէջ։

Այդ օրը, զգրողն արձակուելէ վերջ, դերիվարութիւն խաղալու առիթ ինքզինքն, ու երբ տուն վերադառնալ որոշեցի՝ արդէն շատ ուշ էր։ Թէոս հրապարակէն միջուկէ Լանդէն փողոց մէկ չուսչով վաղեցի՝ գիրքերս մէջըս, ու փեղոյրս բերանս առած։ Սակայն, հորմէս սաստիկ վախճալուս համար, վայրկեան մը չունչ առի տանդութիւններուն վրայ, ճիշդ այնչափ ատեն՝ որչափ պէտք էր յապաղումիս շարժառիթը բացատրելու համար պատմութիւն մը հնարելու։ Ասոր վրայ անվերջ գրանգակը հնչեցողիք։

Մ. էյոնէթ ինք անձամբ եկաւ դուռը բանալու։

— Աս որչափ ուշ մնացի ես, ըսաւ։ Ես ալ սկսած էի յերկուրած սուտս դադարաւոր մը զուրցել, բայց անջին մարդը չիտոյց որ աւարտեմ, ու զիս իրեն քաշելով լուրթեամբ ձիւ մը համբուրեց։ Ես ընդունելութիւնը սպառնալու պատճառեց ինձի, ժանտանդ որ ընդհակառակն շնորհով յանդիմանութիւն մը լսելու կ'սպասէի։ Առաջին մտածումս սա եղաւ՝ թէ անշուշտ Սէն-Նիքիէի երէցը ընթերցի ես կամ էր մեզի. ինչու որ փորձով գիտէի թէ անոր եկած օրը բնաւ չէին յանդիմանել մեզ։ Բայց սեղանատուն մտնելուս պէս իմացայ սխալած ըլլալս, ինչու որ

Ճուճա երթէսի կհեծիւ սասորագոմ տաւ-
բէսինտէ, տախիլիէ հաղըըը իլէ սատարէթ
միւսթէչարը Ասիլ պէ՛ Իբքեվէ Բրիշթ/Ե-
նէ ճկապը ահայայի իւզէրոնէ լծալի միւս
գաբերէ իթօռչէր սիր:

Բո՛ւս, 11 ապրիլ. — Տօղրո՛ւ մալի-
մախ ալան մէնաֆիլոէ թէէմին խախտ
կրնէ կէօրէ, Արնապուտլըգտա խեան ա
պէպկըէ. ի՛նչալա, Բուսիա վէ Ավսթրի
պէրինաէ թէաթիի էֆեհար օլընմը
պուռլար, գաթիէն պրիթարաֆ գալմա
եա վէ խեանըն էօնիւնիւ ալմագ իւզ
թիւրքիանըն իթթիխազ իտէճէկի թէտ
պիւն մուխալիֆէթ իթմէմէյէ գարար վէ
միշէր տրի. — ի՛նչալան զազթալարը
Պազան մէմէքէթիւրնաէն չէթիւն ի
էկրաֆլարտա, մէմէքէթին աաաիշիւնի
ոէ իթմէք իւզրէ Արնապուտ միթէպէն
նր թարաֆընտան թէչէպպիւսաթ վոթգ

Եւ վէթ Թորղոս բայա, տէվ
 սապըգտա միբալայ ըրւթ պէսիյէ Պիւքը
 սէֆարէթի աթայէ միլիթ ըրիկնտէ պո
 լունմը վէ օ տվւրտէ ֆէնա նաղալ
 կէօրիւտիկիւնտէն, մէկվսնէն պիլէ Խ
 թանպօլա կէլմէսինէ միւսաատէ օլունմ
 մըշ աըր Պու սուրէթլէ օրատա օն սէն
 այնի ըրւթ պտէ գալըւ, բարա սըրա էվ
 օրօտաւ սէյեանթ իթմիշ, Բուժանիա գը
 ղալը քէնտիսինի բէք էյի թանըմըշ վէ գը
 ղալիցանըն տամ ա'օնէօրէթիւնտէն պիլիյ
 էլլէնմիշ տիր ինգըլապը Օսմանի իւզէ
 ըինէ Խաթանպօլա ալտէթիկնտէ, ըրւթ պ
 սի միլիկիվալըղա թէրֆի խալմիշ վէ Կ
 քինճի օրտու Փըրգալարընտան պիլիկ
 ցօմանտանլըղնա թայիկն օլունմըշ տը

Բնախիպ թարափներուն օգնեան
 Թազրիրին մէալի պէր վեճնը արի արի
 «Պիր գաւ կիւստէն պէրու Բումէլիւս
 գան ագընոր: Էֆֆանլը ումուսիւն, պո
 գանլը վարդաւար իւն մէշգու արը: Մէշ
 լիթի մէպուսան, պուռ վաղըւար ֆաֆ

Գայլը ճնշմանի թափափուկ թագարկերէն օգուեմաւորն տան տնրա, ստորագամ բաշտ կէլմը վէ թիւարկէ չըգաթաք, քէնտիսինէ վագըր օլան իսթիլդահն շու եօլտան ճէվապ վէքմը տիր. «Առնէթի Ֆիքրիի պէլին իսթիլդահը պիր մուգատտէմէ իլէ իքի մատտէմէն իպպարէթ տիր, Մուգատտուկէմէ, Նիւքիւմէթ իլէ տիվանը հարպչն միւնանէպաթընտա, Մէշարուկիլէթին էստա վէ երտտիլէթինի պիլէ շիւպէլին կէօսթըլէճէք ֆէվգէլատէ պիր հալ մէվճուտ օլտըլը պէհան, վէ տէլըլ մագամընտ» Էվգաֆ մուհանէպէճիսի Նէմաթի պէլին վազըստը վէ թալիլ իսթիլը զագէթիպըր հագգընտա տիլմըն մէշգէլըն զերտիկի գարաթ զըբը իտիլիեօրա Միւպչէմ պիր իֆատտէն պէն տէ ումումի պիր սուրէթտէ ճէվապ վերէրէք տէրիմ տիր քի, «Տիվանը հարպիլէ Նիւքիւմէթին միւնանէպաթըն օ գատտար թապիլի տիր քի, պիւնտան տօլայը Մէշարուկիլէթին էստաընա խալէ կէթիլիմը կիպի պագըլմաընտ ապա մահլէլ եօգ տիր Վուգաթաթա կէլիւմէ, Էվգաֆ Նէզարէթինտէ մուգարիլի նիդաւ պալը թէնտիլ հաթի օլուտա տէլի մէճիսիսիպէ պիր թագարկըր վերիմըր, վէ պօ. թագարկըր քաւմէլիլի

